

Arrest

nr. 73 883 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 mei 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 17 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 17 oktober 2011.

1.3. Op 20 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 oktober 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Herat afkomstig te zijn. U bent een sjiitische Tadzjiekse. In 1376 (komt overeen met 1997) bent u met R.(...) J.(...) (O.V. 6.635.373) gehuwd. Jullie hebben drie kinderen die eveneens in België zijn.

U was huisvrouw en zorgde voor de kinderen. Uw man werkte sedert het einde van de derde maand van 1388 (komt ongeveer overeen met juni 2009) voor een bouwbedrijf. Hij superviseerde soennitische werknemers die zijn gezag niet aanvaardden. Een incident op het werk leidde tot het ontslag van twee van deze werknemers. Verschillende keren werd het leven van uw man, uzelf en de kinderen door deze ontslagen werknemers bedreigd. Omdat jullie vreesden voor jullie leven, beslisten jullie dat het beter was Afghanistan te verlaten. Via Iran, Turkije en een u voorts geheel onduidelijke reisroute bent u naar België gereisd. Onderweg werd u gescheiden van uw man. U bent met de kinderen verder gereisd. Op 17/05/2010 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Enkele weken later is ook uw man in België aangekomen. Op 31/05/2010 heeft hij ook een asielaanvraag ingediend. In België vernam uw man dat zijn vader door zijn soennitische tegenstanders vermoord werd.

Op 04/11/2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 57316 van 03/03/2011 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing.

Op 17/03/2011 hebben u en uw man zich een tweede keer vluchteling verklaard. U verklaart nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan waar jullie leven in gevaar is.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag baseert u zich op de documenten die door uw man worden voorgelegd: een huwelijksakte, een arbeidscontract, een huurcontract, een foto en de enveloppe waarin dat alles verstuurd werd. Uw man overhandigt ook twee cdroms. Eén bevat foto's van uw vermoorde schoonvader, de andere toont beelden van het huwelijksfeest van uw broer waarop uw man aanwezig was.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 04/11/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw herkomst uit Herat geen geloof kan worden gehecht. Op 03/03/2011 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de argumentatie van het Commissariaat-generaal.

In de beslissing van uw man wordt uiteengezet waarom de nieuwe documenten de voorgaande appreciatie van de asielinstanties niet vermag te weerleggen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op 04/11/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw herkomst uit Herat geen geloof kan worden gehecht. Op 03/03/2011 merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest op “dat in de bestreden beslissing uitgebreid (werd) gemotiveerd dat verzoekers kennis omtrent prominente personen in Herat en recente gebeurtenissen ontoereikend is, hij opmerkelijke verklaringen over zijn loon in Afghanistan aflegde en ook de kennis van zijn echtgenote het vermoeden dat verzoeker sinds lange tijd niet meer in Afghanistan/Herat geweest is bevestigt, en verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen”.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten voor die de argumentatie van de Belgische asielinstanties dienen te weerleggen.

Er dient evenwel vooreerst te worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u deze documenten pas op 19/04/2011 (of bijna een jaar na uw eerste asielaanvraag) aan de Belgische asielinstanties heeft overgemaakt. Dat u tijdens de eerste asielprocedure dacht dat uw taskara zou volstaan, zoals u zegt, komt niet geloofwaardig over. Ook de moeilijkheden die u zou hebben ondervonden om de huurovereenkomst en het arbeidscontract te verkrijgen, zijn in tweede instantie blijkbaar niet onoverkomelijk gebleken. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij het begin zijn uiterste best doet alle mogelijke documenten die zijn identiteit bewijzen aan de asielinstanties voor te leggen.

Voorts, en niet in het minst, kunnen bij deze nieuwe documenten volgende opmerkingen worden gemaakt. Toen het Commissariaat-generaal u tijdens het eerste gehoor van 22/10/2010 vroeg of u in Afghanistan nog meer documenten had, stelde u dat uw huwelijksakte ooit verloren is gegaan (CGVS, 22/10/2010, man, p.3). Uw vrouw zei hierover dat er nooit een schriftelijk bewijs van jullie

huwelijk bestaan heeft. Zij stelde dat er geen papier of certificaat werd opgemaakt (CGVS, 22/10/2010, vrouw, p.3). Dat jullie er heden in slagen wél een dergelijk document voor te leggen, komt dan ook zeer eigenaardig over. U stelt nu dat uw vrouw niet wist dat uw moeder dit had bijgehouden (CGVS, 17/10/2011, man, p.4), hetgeen geen afdoende verklaring is. Alleszins blijkt dit document niet meer dan een kaart met afbeelding, zonder enig officieel kenmerk. De tekst op deze kaart kan door eender wie en eender waar en wanneer zijn geschreven.

Voorts bent u in het bezit van een arbeidscontract. Dit document moet ondermeer uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw naar Afghaanse normen erg hoge loon ondersteunen. Dergelijk stuk maakt een gesolliciteerde indruk en kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Het is niet omdat het contract vermeldt dat u 800 dollar per maand verdiende dat het bij deze ook geloofwaardig is dat een werknemer in de bouwsector dergelijk loon zou krijgen uitbetaald. Ook de huurovereenkomst kan niet overtuigen: zo verklaart uw vrouw dat jullie in het tweede jaar een huur betaalden van tienduizend afghani per maand (CGVS, 17/10/2011, vrouw, p.2). Tijdens de eerste asielprocedure meende zij nog dat jullie in Herat een huursom betaalden van "duizend afghani of een beetje meer" (CGVS, 22/10/2010, vrouw, p.7). Ook dit roept twijfels op bij de authenticiteit van deze stukken.

Tot slot heeft u twee cd-roms overhandigd. De eerste bevat een filmopname van het huwelijk van uw schoonbroer. Uit deze beelden kan evenwel niet worden opgemaakt waar ze genomen zijn. Uw eventuele aanwezigheid op een feest in Herat betekent bovendien nog niet dat u ook in Herat woonde. Op de tweede cd-rom staan foto's van de begrafenis van een dode man. Of dit inderdaad uw vader is, valt onmogelijk in te schatten.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat de nieuwe stukken uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Gezien het bedrieglijke karakter van uw afkomst uit Herat kan ook aan uw beweerde problemen, die zich in die regio zouden hebben afgespeeld, geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het

verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

Bijgevolg kan u evenmin de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, J.R.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 73 882 van 24 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van J.R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, 57/6, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet feitelijk en juridisch afdoende zijn om de beslissing te kunnen dragen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nieuwe documenten onvoldoende heeft onderzocht en op een foutieve wijze heeft beoordeeld. Aangaande de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing rust op de verklaringen en conclusies van het eerste asielrelaas en niet wordt onderzocht of hij in casu al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van één van de motieven van de Conventie van Genève. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en stelt, onder verwijzing naar UNHCR, 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié', januari 1992 en Office of the UNHCR, 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims', 16 december 1998, onder andere dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling en dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, zodat dan ook een zekere 'onderzoeksplicht' rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis zijn documenten en verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan, dat hij duidelijk zijn nationaliteit en herkomst aantoonde en ook de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij meerdere documenten voorlegt en bovendien een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet zodat op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig is. Volgens verzoeker had hoogstens twijfel kunnen weerhouden worden en had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat uit zijn asielrelaas voldoende duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had dienen te erkennen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert en hem bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen. Verzoeker vervolgt dat overduidelijk werd aangetoond dat hij de Afghaanse nationaliteit draagt en van Herat afkomstig is. Zelf al moest er ten onrechte van uitgegaan worden dat hij

niet uit Herat of Afghanistan afkomstig is, neemt dit niet weg dat er tevens een grondig onderzoek dient gevoerd te worden naar zijn nood aan subsidiaire bescherming, onderzoek welk ten onrechte niet is gebeurd, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest CCE nr. 27.366 van 14 mei 2009, arrest RvV 13.157 van 26 juni 2008, een medisch attest betreffende verzoekers echtgenote, Office of the UNHCR, 'Note on burden and standard of proof in refugee claims, 16 december 1998', en UNHCR, 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992'.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits dit artikel een overgangsmaatregel betreft voor asielzoekers die vóór 10 oktober 2006, zijnde de datum waarop de subsidiaire bescherming in werking trad, door de commissaris-generaal afgewezen werden als vluchtelingen, maar die een 'nietterugleidingsclausule' hadden gekregen, en verzoeker zich niet in deze situatie bevindt. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat aan zijn herkomst uit Herat geen geloof kan worden gehecht daar zijn kennis omtrent prominente personen in Herat en recente gebeurtenissen ontoereikend is, hij opmerkelijke verklaringen over zijn loon in Afghanistan aflegde en ook de kennis van zijn echtgenote het vermoeden bevestigt dat verzoeker sinds lange tijd niet meer in Afghanistan/Herat is geweest en (ii) de naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag neergelegde nieuwe stukken, zijnde een huwelijksakte, een arbeidscontract, een huurovereenkomst, een foto, twee cd-roms en de enveloppe waarin dit alles verstuurd werd, zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, zoals wordt toegelicht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7.1. Waar verzoeker laakt dat aangaande de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, de bestreden beslissing rust op de verklaringen en conclusies van het eerste asielrelaas, wijst de Raad erop dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens en bevindingen die in het kader van de eerdere asielaanvragen bekend waren. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, naast een verwijzing naar de reden van de weigeringsbeslissing in de vorige asielaanvraag, ingaat op de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag en daarbij vaststelt dat deze nieuwe elementen niet vermogen de eerdere appreciatie te wijzigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt op dezelfde elementen zoals aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag, zijnde bedreigingen door twee ontslagen arbeiders die op wraak zinnen. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake in 's Raads arrest nr. 57 315 van 3 maart 2011 reeds werd geoordeeld als volgt: "In casu werd in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd dat verzoekers kennis omtrent prominente personen in Herat en recente gebeurtenissen ontoereikend is, hij opmerkelijke verklaringen over zijn loon in Afghanistan aflegde en ook de kennis van zijn echtgenote het vermoeden dat verzoeker sinds lange tijd niet meer in Afghanistan/Herat geweest is bevestigt, en verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Immers, verzoeker beperkt zich tot het verweer dat zijn vrouw huisvrouw was die voor de kinderen zorgde, zelden buitenshuis kwam en ook nog laaggeschoold is, doch toont niet aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel. Uit de lezing van het gehoorverslag van verzoekers echtgenote blijkt dat, naast enkele vragen over politiek, haar voornamelijk eenvoudige vragen werden gesteld over haar directe leefwereld, met name omtrent omliggende buurten, scholen en moskeeën, televisiekanalen -en programma's, bevolkingsgroepen, verkiezingen en incidenten. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekers echtgenote, die haar ganse leven in Herat zou hebben gewoond en die blijkens de verklaringen van verzoeker het huis uit mocht om te gaan winkelen en ook mocht stemmen (CGVS, gehoor p. 12), het bij haar woonplaats nabij gelegen Lycee Sultan, het voetbalstadion, het park en de universiteit niet kan situeren hoewel zij van het bestaan ervan op de hoogte is, zij de moskee Baghi Murad niet kent, zij het zeer bekende complex Mussalla niet kan situeren, zij Jada-i Lilami, de straat waar ze regelmatig ging winkelen, verkeerdelijk dichterbij haar huis dan Chawki Cinema situeert, zij slechts twee incidenten kan aanhalen waarover zij dan nog zeer vaag blijft, en zij ook weinig op de hoogte is van de algemene politieke en sociale situatie in haar beweerde land van herkomst. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het gebrek aan kennis van zijn echtgenote over hun woonplaats, waar zij heel haar leven zou hebben verbleven, kan worden verklaard door psychische problemen waarvoor zij, blijkens het medisch attest ter terechtzitting ingediend, wordt behandeld, temeer uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoekster problemen kent/kende en daardoor geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen. Dit blijkt overigens ook niet uit het medisch attest, dat derhalve geen ander licht kan werpen op de vaststellingen. Vermits verzoeker zijn verblijf in Herat niet aantoon, maakt hij ook de voorgehouden vervolgingsfeiten die in Herat zouden hebben plaatsgevonden niet aannemelijk en kan aan de "originele" klacht die hij bij de politie van Herat zou hebben ingediend geen objectieve bewijswaarde worden toegekend."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). In zoverre verzoeker aanhaalt dat hij tijdens het gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag duidelijk heeft aangegeven wat er tijdens het gehoor in het kader van het eerste interview is misgelopen, hij verduidelijkt dat er misverstanden waren omtrent de namen van enkele bekende personen uit zijn streek van herkomst, hij erop wijst dat hij en zijn echtgenote tijdens de eerste asielprocedure reeds identiteitsdocumenten voorlegden die hun Afghaanse identiteit aantoonen, zijnde hun taskara en een bewijs van een klacht bij de politie en stelt dat hij bovendien voldoende informatie heeft gegeven over zijn streek van herkomst zodat toen reeds werd aangetoond dat hij wel degelijk een Afghaan is afkomstig uit Herat en hij derhalve argumenten aanbrengt met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag, worden deze argumenten niet in aanmerking genomen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn

geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.7.2. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, brengt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bij die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Aan de hand van de thans voorgelegde nieuwe stukken, met name een huwelijksakte, een arbeidscontract, een huurovereenkomst, een foto, twee cd-roms met foto's van verzoekers vermoorde vader en met beelden van het huwelijksfeest van zijn schoonbroer waarop verzoeker aanwezig was en de enveloppe waarin dit alles verstuurd werd, slaagt verzoeker er immers niet in alsnog zijn afkomst uit Herat aan te tonen en aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

Immers, daargelaten de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat zijn huwelijksakte verloren is gegaan en zijn echtgenote hieromtrent zelfs stelde dat er nooit enig papier of certificaat als bewijs van het huwelijk werd opgemaakt, merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat het document in kwestie niets meer is dan een kaart met een afbeelding, zonder enig officieel kenmerk, en dat de tekst op de kaart door eender wie en eender waar en wanneer kan geschreven zijn, vaststellingen welke door verzoeker niet worden betwist laat staan ontkracht. Dergelijk stuk kan dan ook bezwaarlijk worden aanvaard als bewijs van verzoekers voorgehouden afkomst uit Herat.

In zoverre verzoeker betreffende het door hem bijgebrachte arbeidscontract laakt dat uit geen enkele element in de motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom dit document een 'gesolliciteerde indruk' geeft, noch waarom zijn verklaringen omtrent zijn loon ongeloofwaardig zouden zijn, benadrukt de Raad dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven motieven van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 3 november 2010 met betrekking tot verzoekers loon reeds stelde: "Ook dient gewezen te worden op uw toch wel zeer opmerkelijke verklaringen betreffende uw loon in Afghanistan. U stelt een ongeschoolde metselaar te zijn die de stiel leerde bij zijn vader, nadien bij verschillende mensen werkte die een metselaar nodig hadden, een tijdje werkloos was en vervolgens aan de slag ging bij het bedrijfje waar u de problemen kende (CGVS p.6). Vreemd genoeg stellen zowel u (CGVS p.8) als uw echtgenote (CGVS p.7) dat u 800 tot 1000 dollar verdiende. Het gemiddelde loon in Afghanistan ligt immers rond de 50 dollar." In 's Raads arrest nr. 57 315 van 3 maart 2011 werd hieromtrent geoordeeld dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd dat verzoeker, onder meer, opmerkelijke verklaringen over zijn loon in Afghanistan aflegde. Waar verzoeker thans voorhoudt dat hij naar Afgaanse normen inderdaad veel verdiende maar dat hij dan ook een gespecialiseerde technicus was met veel verantwoordelijkheid, die vijf mensen superviseerde, strookt deze bewering dan ook niet met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hoe dan ook, zelfs als zou verzoeker de taak hebben gehad om in de bouw vijf metsers te superviseren, dan nog is een dergelijk loon van 800 dollar per maand in de Afgaanse context niet geloofwaardig. Dienvolgens kan geen bewijswaarde worden verleend aan het door hem neergelegde arbeidscontract. Om enige bewijswaarde aan een document te ontfangen, dient het immers te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoeker thans een document voorlegt waaruit zou moeten blijken dat hij een woning huurde in Herat en hij hiervoor een maandelijkse huurprijs betaalde van 10.000 Afghani, kan de Raad slechts vaststellen dat deze verklaringen niet stroken met de inhoud van het document in kwestie. De Raad leest immers in de eensluidend verklaarde vertaling van het document dat het gaat om een verkoop van een eigendom in de regio "Dukinam" voor een geschat bedrag van 100.000 Afghani en dat deze overeenkomst een geldigheidsduur heeft van één jaar. De vertaling van dit document wordt door verzoeker niet betwist. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers echtgenote in het kader van haar opeenvolgende asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het bedrag van de huurprijs, zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, noopt bovenstaande vaststelling de Raad ertoe om ook aan de bijgebrachte "huurovereenkomst" elke bewijswaarde te onzeggen.

Ook de door verzoeker neergelegde cd-roms kunnen niet worden aanvaard als bewijs van verzoekers voorgehouden afkomst uit Herat. Met betrekking tot de eerste cd-rom, die blijkens de bestreden beslissing en het verzoekschrift een filmopname bevat van het huwelijksfeest van zijn schoonbroer waarop verzoeker aanwezig was, concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekers eventuele aanwezigheid op een feest in Herat niet betekent dat hijzelf ook in Herat woonde. Deze vaststelling wordt in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze ontkracht. Op tweede cd-rom staan blijkens de bestreden beslissing en het verzoekschrift foto's van een begrafenis. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan louter op basis van dergelijke beelden niet worden geverifieerd of de overledene daadwerkelijk verzoekers vader is. Evenmin kan hieruit enige aanwijzing worden afgeleid omtrent de omstandigheden van diens dood zodat de beelden hoe dan ook niet kunnen staven dat verzoekers vader door zijn soennitische tegenstanders werd vermoord. Het verwijt in onderhavig verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten de cd-roms te onderzoeken terwijl er nochtans auto's opstaan met nummerplaten uit Herat, vermag niet afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen.

De foto van verzoeker in het gezelschap van zijn echtgenote en zijn vader bevat geen enkele plaats- of tijds aanduiding zodat evenmin kan worden ingezien op welke wijze deze foto een bewijs zou kunnen vormen van verzoekers voorgehouden afkomst uit Herat. Ook uit het loutere feit dat de enveloppe waarin de nieuw bijgebrachte documenten aan verzoeker werden verstuurd in Herat werd gepost, kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker hier ook zelf effectief zou hebben gewoond.

Verzoekers taskara en de klacht bij de politie werden reeds mede in overweging genomen bij de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag. In hoger aangehaald arrest van 3 maart 2011 werd hieromtrent gesteld dat "(...)de voorgelegde taskara enkel zijn identiteit aantoont en zijn Afghaanse nationaliteit, en aan documenten slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend indien een waarheidsgetrouw relaas wordt ondersteund. Vermits verzoeker middels zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote zijn afkomst en verblijf in Herat niet aannemelijk maakt, kan aan de "originele" klacht, ingediend bij de politie van Herat evenmin objectieve bewijswaarde worden toegekend. De Raad wijst er verder op dat ook aan de identiteitsdocumenten slechts relatieve bewijswaarde kan worden toegekend nu uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar."

2.7.3. Waar de verzoeker betoogt dat uit artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat indien de asielzoeker geen documenten voorbrengt die zijn verklaringen kunnen staven, zijn verklaringen toch geloofwaardig kunnen bevonden worden indien aan de voorwaarden van voornoemd artikel voldaan is, hij in casu meerdere bewijzen aanbrengt van zijn Afghaanse identiteit en asielrelaas en de door hem voorgelegde documenten geacht moeten worden authentiek te zijn tot bewijs van het tegendeel, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Gelet op het geheel van de onder punt 2.6.2. uiteengezette vaststellingen en overwegingen concludeert de Raad dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van die aard zijn om de eerdere beoordeling van zijn relaas alsnog in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.8. In de mate in voorliggend verzoekschrift wordt verwezen naar de UNHCR-nota over de bewijslast, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204), quod non in casu.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

2.9. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Herat aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker nog steeds geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

2.10. Waar verzoeker nog aanhaalt dat er zich problemen hebben voorgedaan met de vertaling tijdens het interview omtrent de bijkomende documenten en hij verduidelijkt dat de tolk het Dari heel goed machtig was maar daarentegen ernstige problemen ondervond om zich in de Nederlandse taal uit te drukken, laat hij na te concretiseren welke verklaringen van hemzelf of van zijn echtgenote niet of foutief zouden zijn vertaald.

Tot slot beperkt verzoeker zich tot een blote bewering waar hij poneert dat bij de vraagstelling aan zijn echtgenote onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel van Afghaanse huisvrouw, die voor de kinderen zorgde, zelden buiten kwam en bovendien laaggeschoold is. Hij toont op generlei wijze met concrete elementen aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel. In zoverre hij erop wijst dat zijn echtgenote ten tijde van het eerste interview bepaalde vragen niet begrepen had, zij kampt met ernstige psychologische problemen waardoor zij erg in de war is en zij bovendien kampt met geheugenproblemen, dient erop te worden gewezen dat de Raad in hoger aangehaald arrest van 3 maart 2011 reeds oordeelde dat "verzoeker niet aannemelijk maakt dat het gebrek aan kennis van zijn echtgenote over hun woonplaats, waar zij heel haar leven zou hebben verbleven, kan worden verklaard door psychische problemen waarvoor zij, blijkens het medisch attest ter terechtzitting ingediend, wordt behandeld, temeer uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoekster problemen kent/kende en daardoor geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen. Dit blijkt overigens ook niet uit het medisch attest,

dat derhalve geen ander licht kan werpen op de vaststellingen.” Bovendien kan niet worden ingezien op welke wijze het profiel van verzoekster als Afghaanse huisvrouw of het medisch getuigschrift dat als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd een verklaring zou kunnen bieden voor of afbreuk zou kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de in het kader van huidige asielaanvraag nieuw neergelegde stukken.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.”

2.13. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS